

Колумб відпливає все далі,
все грізніші його накази:

Забороняю оплакувати мертві кораблі,
їх буде все більше.

Забороняю думати про жінок.
Жінки сіють сумніви,
а сумніви рівнозначні смерті.

Забороняю чекати птахів —
ластівки туди уже відлетіли,
а горобці туди не літають.
До щогли велю прив'язати кожного,
кому страшні сни присняться.

Дев'яносто дев'ять із нас
на землю уже не ступлять,
і все-таки вона існує.

Бачите: мертвий корабель удалині?
Мертвий, він вірить — земля існує!

Не слухайте чайок —
дев'яносто дев'ять із нас дістануться їм,
і все ж подорож наша — не марна.

Найвища радість —
угадувати порухи вітру,
і рухи риб,

і плін небес понад нами,
а хто із нас буде тим сотим —
невідомо нікому.

Тому поирати на моему кораблі —
забороняю!
І корабель відпливає все далі.
Земля, ніби яблуко,
висить на щонайвищій гілочці вічності.
